

LIBRIS

We know
books

Ludmila Stoian-Drăghici

FEMEIA DIN UMBRA TA

Roman

Copertă și postfață – artist plastic Iulia Trică

Editura Hoffman
2025

1

Sunt sigură că vrei să știi cine sunt, nu-i așa? Ei bine eu sunt Lorelei, Lorelei Ionescu zisă și Luly. Numele mi se trage de la pasiunea mamei pentru cartea lui Ionel Teodoreanu, iar Luly mi-a zis soră-mea Annelisse. Nu mă întrebați de ce se numește așa, probabil vreun alt personaj din vreo carte citită de mama. Mi-a zis Luly (din nou coincidență cu personajul lui Teodoreanu), pentru că bietul copil, mai mic cu nouă ani decât mine, nu a putut să mă strige Lorelei. Majoritatea îmi spun Luly, câte un deștept îmi zice Lori, nume ce nu-l pot suferi, iar cei cu pretenții mă strigă Lorelei. Bine o mai dau cu bâta în baltă, punând câte un accent ciudat pe r, dar îi las în plata Domnului.

Dacă mama are o pasiune pentru citit, ei bine și eu o am, dar nu doar pe aceasta, îmi plac multe alte chestii, sunt înnebunită după muzică și ador filmele. Poate vă închipuiți că sunt vreo puștoaică de liceu, ce s-a gândit să se bage în seamă cu voi. Contrar așteptărilor sunt o femeie matură, cu una bucată personală partener pe nume Octavian, mai pe scurt Octav. Cu asta am o problemă, m-am îndrăgostit. Și nu așa de oricine, de ditamai vedeta dintr-o țară asiatică. Vă întrebați dacă nu am luat-o razna? Cu siguranță! Toată viața le-am privit amuzată, pe cele care urlau și leșinau

când își vedeau idolul. Nici măcar când eram în liceu nu am avut faze de genul ăsta. Mie mi-a plăcut un singur bărbat din lumea artistică, Sergiu Nicolaescu și doar în limita bunului simț. Bineînțeles că, Octav nu știe, nu am cum să-i spun, chiar dacă în ultimul timp suntem doar doi oameni care împart aceeași locuință. Oricum este o situație fără rezolvare, pentru că în veci nu o să ajung să îl întâlnesc pe Prince. Ah, am uitat să vă spun așa îl cheamă Prince și este un prinț din toate punctele de vedere. Înalt, suplu, brunet și cu un zâmbet de te bagă în boală. Eu sunt mică, pufoasă și unii zic că sunt drăguță. Ceea ce știu cu siguranță însă, este că sunt deșteaptă și vă garantez că nu mint. Pentru tot ce mi se întâmplă acum, nu e de vină decât nenorocita aia de pandemie. De prea mult stat în casă m-am tot uitat la filme și așa l-am descoperit. Și, uite cum m-am trezit peste noapte cu fluturi în stomac și cu alte multe trăiri pe care nu are rost să le menționez aici.

De acum încolo s-a terminat cu gluma, am rămas singură. Sunt posesoarea unui ex soț în urma divorțului de ieri. Am încheiat totul amiabil, hotărând să ne vedem fiecare de viața noastră. Octav a insistat până în ultima clipă, spunând că o să regret și că mă voi întoarce la el. Nici gând! M-am dus la divorț ca și cum aveam de gând să mă mărit. În rochie de mătase, coafată, machiată și vă jur, încă sunt bărbați care întorc capul după mine. Nu tuturor le plac femeile șnur, probabil pentru unii așa fi perfectă, în imperfecțiunea mea. Am ieșit, zâmbind, de la notarul unde s-a încheiat cu acte în regulă, iubirea mea ce a început pe la nouăsprezece ani. Mă-

ritișul nu-i vreo mare pricopseală dacă nu vrei să faci copii cu acte în regulă. Așa că, o noua căsnicie nu face parte dintre obiectivele mele. Prin urmare, am luat o decizie, de azi înainte nu fac decât ce mă face fericită. Obiectivul numărul unu, Prince. Vrei să reușești? Luly, pune-te pe treabă! Pentru început iau lecții de coreeană, da el este coreean, Coreea de Sud mai precis. Iau lecții de coreeană și apoi îmi caut un job adecvat. Ce lucrez pentru moment? Sunt educatoare. Ador copiii și ei mă iubesc la rândul lor. Cum am un adevărat talent pentru limbile străine, calitate moștenită de la mama, nu o să îmi fie prea greu. După ce termin de învățat, am de gând să plec într-o excursie împreună cu vară-mea Nicoll, în acte Nicoleta. Am citit undeva că se caută la ei profesori care să predea limbi străine, din astea care nu sunt de circulație internațională și sunt hotărâtă să mă duc. Țara oricum intenționez să o vizitez, de ce nu aş trăi pentru o perioadă acolo. Măcar să respir puțin același aer ca el, că de mai mult nu are cum să fie vorba.

De ce am ales să împărtășesc cu voi toate astea? Pur și simplu pentru că simt că dacă nu vorbesc cu cineva despre sentimentele mele, o să o iau razna. Iar în lumea mea reală, nouăzeci și nouă la sută, ar spune că nu sunt normală. Dar știți ceva, nici nu vreau! M-am săturat de normalitate, ca să dau bine la public. Toată viața am stat cuminte în banca mea, nu cumva să deranjez pe cineva. Mai întâi părinții, apoi pe domnul Octav Ionescu, pentru a cărui fericire m-am zbatut, de ziceai că sunt măritată cu Mister Univers. De acum am chef să fiu nebună și asta voi face. Zilele următoare mă întâlnesc cu fostul, să semnăm partajul și voi încheia definitiv acest capitol din viața mea. Eu rămân cu casa, mai bine zis apartamentul cu trei camere moștenit de

la mătușă-mea, el cu mașina. Îmi rămân în compensație îmbunătățirile apartamentului. Am fost total de acord, nu mă omor după condus.

Nu o să vă vină să credeți ce am făcut azi. M-am dus și am plătit o excursie în Coreea de Sud, pentru exact peste trei luni. Nu i-am spus nici măcar mamei, oricum nu aș avea curaj să-i spun, că m-aș muta de tot dacă aș putea. În fond e viața mea și vreau să trăiesc așa cum vreau eu. Până la urmă o să îmi fac curaj și o să-i zic, dar e prea proaspătă faza cu divorțul și vreau să o iau cu binișorul. Tot azi încep și cursurile online de coreeană. Am mai învățat eu pe ici pe colo cu câte o aplicație, dar sunt doar câteva noțiuni de bază. Pfi, ce să vezi tipul care ține cursurile a încercat să se bage în seamă cu mine. Sincer, nu arată rău de loc, dar... nu este Prince. Trebuie să vă spun, mie sus-numitul nu îmi place doar cum arată, el este un complex de calități descoperite treptat. Adică, să ne înțelegem, are un suflet de aur, asta dacă nu o fi și el ca ceilalți pe genul, *Afară e vopsit gardul...* eu sper că nu. Că altfel, nu am văzut popor mai talentat și mai conștiincios ca ei, sunt multilateral talentați. Sunt cântăreți, dansatori și actori în același timp și spuma, mai cântă și la câte un instrument, ca să nu spun cum arată. Tot timpul am trăit cu ideea preconcepută că sunt scunzi, n-ai să vezi, media e aceeași ca pe la noi. Mi-au mai fugit mie ochii când la unul, când la altul, dar modestă m-am oprit la el. Nici nu aș fi avut cum altfel, doar e top. Îți vine să-l ronțai pe de-a-n-tregul, începând cu urechiușele, până la botic.

Oare, vă interesează ce mai fac? Au trecut trei luni de când am scris ultima dată, iar Lorelei de atunci nu mai există. Nu, nu am murit, dar câteodată mă gândesc că era mai bine. În ziua partajului, Octav a venit să mergem împreună, mi-a adus și flori. Tot numai miere, mi-a spus că îi place treaba asta cu divorțul, pentru că sigur ne vom recăsători. Și deși vreau să nu cred asta, am senzația în permanență că, a premeditat accidentul. Nu ai cum să nu dai prioritate, de pe o stradă pe care ai trecut de mii de ori. De trei luni viața mea s-a schimbat definitiv. Mă târăsc în scaunul meu cu rotile și uneori reușesc să fac câțiva pași, ținându-mă de pereți. Medici spun că este posibil cândva să fiu din nou cea de altădată, miracole se mai întâmplă și eu continui să sper.

Octav a fost aproape zilnic lângă mine cât am stat în spital. Florile și cutiile de bomboane din perioada de până în căsătorie au revenit și probabil în sinea lui considera că o putem lua de la început. Imediat ce am fost externată a încercat să se întoarcă acasă. Am refuzat, spre uimirea sa, căci se aștepta, să-l primesc cu brațele deschise.

Doar visurile mele au rămas la fel, chiar dacă sunt din ce în ce mai depărtate. Am finalizat cursurile de limba coreeană și mă descurc binișor. Zilele trecute am dat on-line un test, pentru postul de profesor de limba română. Una dintre condiții a fost cunoașterea limbii engleze la perfecție, ei bine m-au nimerit. Engleza a fost preferata mea din totdeauna, sunt și vorbitoare de franceză așa că am trecut cu brio. Excursia mult visată, se va rezuma doar la zborul cu avionul până la Seul. Unde să mă plimb într-un scaun cu rotile? La aeroport mă va aștepta cineva. În câteva zile

urmează să îmi încep aventura vieții mele. Mama spune că sunt nebună. Cum să mă aventurez într-o țară necunoscută, în situația mea? Eu nu am nicio îndoială. Dacă banii câștigați și ce am luat pe apartament îmi vor ajunge, poate voi reuși să mă operez acolo și să redevin cea de dinainte. De fapt acesta este motivul pentru care plec, cât despre visurile mele nebunești de dragoste nici nu mai poate fi vorba.

Înainte de a pleca am de pus la punct câteva detalii tehnice. Vreau să nu am nici un regret, că nu am încercat totul. Măine noapte va fi ultima seară în fosta mea casă. O părăsesc fără părere de rău. Chiar dacă am și amintiri frumoase, aici am stat închisă adeseori cu nefericirea mea. Singurul lucru care mă bucură acum este gândul că voi fi mai aproape cu un pas, de bărbatul de care sunt îndrăgostită. Da, încă sunt îndrăgostită de Prince și deși nu l-am văzut de mult, tot la el mă gândesc. De doi ani în mod inexplicabil nu a făcut nici un film și nici nu mai e atât de prezent în spațiul public. Acum nu prea am ce să vă mai spun, ne vedem la Seul.

Prince prinsese în ultima clipă avionul, era cât pe ce să-l piardă datorită traficului. Norocul lui fusese fata din căruciorul cu roțile, a cărei îmbarcare se făcuse cu încetineală. Ce păcat că sunt oameni care suferă în acest mod. O auzise vorbind cu lejeritate franceză și o crezuse franțuzoaică.

De când cariera lui intrase într-un con de umbră, avea măcar un avantaj, nu mai era recunoscut cu ușurință. În ultimul timp călătorise fără gardă de corp și din cei trei bodyguarzi păstrase doar unul, care avea să-l aștepte la aeroport. Cu șapca trasă spre ochi și ochelarii cu lentile heliomate, avea o ușoară miopie, putea călătorii fără să își facă prea multe griji. Altădată nu ar fi putut intra într-un spațiu public singur, acum rareori se întâmpla să fie recunoscut imediat. Singura care îl privise mai insistent, culmea, fusese tocmai fata din căruciorul cu roțile. O vedea de pe locul său, aflat pe scaunul din diagonală, de pe rândul următor. Se întrebă câți ani are și ce o adusesese în acea stare. Era frumoasă și când zâmbea stewardesei, două gropițe apăreau instantaneu. O văzu cum scoase un dicționar și se adâncește în lectură. *Română-Coreeană*, deci, nu era franțuzoaică, era din România. Auzise despre țara ei, toată lumea o știa pe Nadia Comăneci sau Hagi, iar acum de mai tânărul David

Popovici, dar nu ajunsese încă să o viziteze. Cum ajunsese ea oare să citească cu ușurință pagină cu pagină? Coreea-na este destul de dificilă, mai ales că, alfabetul lor Hangul, nu avea nici o legătură cu cel folosit de europeni. Deschise cartea pe care o avea cu el, răsfoi în grabă câteva pagini cu gândurile împrăștiate. Se întoarse puțin spre dreapta, tânăra adormise după ce ceruse în engleză stewardesei apă. Era singura europeană din avion. Înghițișe o tabletă, poate era anxioasă și închisese ochii. O privi în voie, era șaten-roșcată și destul de drăguță. Dormea cu buza de jos ușor lăsată, ca și cum o supăraseră ceva. Uneori o vedea cum în somn schițează un scâncet. Oare avea dureri?

Se tot foi încercând să adoarmă, zborul dura 13 ore. O zări pe fată cum cu eforturi supraomenești se ridică de pe locul ei. Cu mâinile ținându-se de scaune își târâse cu dificultate picioarele spre toaletă. Noroc că era în apropiere. Ar fi vrut să se ridice să o ajute, o făcuse însoțitoarea de zbor și el renunțase. În ciuda handicapului, fata arăta impecabil. Era de înălțime medie și rochia de in crem, tip cămașă, se asorta perfect cu eșarfa ruginie și balerinii bordo, la fel ca centura lată a rochiei. Adormi cu gândul la ea.

Nu pot să cred încă tot ce mi se întâmplă. Bine, îmbarcarea s-a desfășurat destul de lent, dar măcar sunt în avion. Am un loc aproape de toaletă, iar pe diagonală stă un tip care seamănă perfect cu bărbatul visurilor mele. Dacă aș fi ales un locul liber de lângă hublou, când am luat biletul, aș fi stat lângă el. Doar noi doi călătorim singuri, restul par a fi cupluri. Cu un bodyguard lângă el eram sigură că e Prin-

ce, mai ales când și-a dat șapca jos. Asemănarea a devenit și mai evidentă, păcat că nu renunță și la ochelari. Ce nu înțeleg este de ce inima mea a luat-o razna. Oricum prea întreagă la minte nu sunt. Cum naiba să mă îndrăgostesc, de unul pe care nu l-am întâlnit niciodată? E clar că ceva e aiurea. Și totuși, nu pot să mă abțin. Cum să vă spun, ați simțit vreodată că vi se taie respirația când vă uitați la cineva? Așa simt eu când îl privesc. Bine, nu în realitate, pe rețelele de socializare. Dacă înainte de accident aș fi făcut orice să-l întâlnesc, acum stau potolită în banca mea. Plec în Coreea doar pentru că medicii de acolo mă vor ajuta mai mult decât cei de acasă. Fiind una dintre primele cinci țări dezvoltate din lume și medicina se face cu mijloace mult mai moderne comparativ cu noi. Așa că Prince e doar un vis frumos. Nu că mi-aș fi închipuit vreodată că eu sunt femeia visurilor sale, nici măcar eu nu sunt atât de nebună. Și nici nu i-am făcut vreo mărturisire privind sentimentele mele, cum fac majoritatea admiratoarelor pe pagina lui oficială. Eu am lăsat doar vreo două comentarii de bun-simț la postările lui din anii trecuți și atât. Sunt destule *nebune* care își închipuie că dacă își mărturisesc sentimentele, fac pe naiba ghem. Nu e genul lui, cum nici nu știu ce fel de femeie i-ar plăcea.

Mă privesc pe mine la interior și abia acum înțeleg că m-am maturizat. Nu din cauza accidentului, ci din cauza modului în care am început să percep dragostea. Pe Octav l-am iubit cu naivitate adolescentină, încântată de atenția lui și faptul că până la căsătorie s-a purtat impecabil. Apoi totul a început să se transforme treptat. Gelozia atinge uneori